

ЯКОСЬ був собі Чух.

Не те щоби дуже великий Чух.

Не те щоби зовсім малий Чух.

Такий собі Чух середнього розміру.

І Чуху кортіло почухатись.

ЯКОСЬ.

Трохи пізніше, приблизно за чверть години

після першого ЯКОСЬ, Чух побачив дерево

й узявся об нього чухатися. І тут сталося

щось дивовижне: Чух почав рости.

І що більше він чухався, то більше ріс.

«Дивно», — думав собі Чух і чухався далі.

За хвилину Чух покритися хутром. А потім

із того хутра вирости руки, ноги і ніс...

А вже за мить Чух став схожим... на ведмедя.

Раптом він виявив, що має кишеню!

й дістав аркуш паперу.

Там було написано:

Ти — це я?

Ведмідь почував потилицю.

— Хороше питання.

І став читати далі.

Корисні підказки:

1. Я дуже милий ведмідь.
2. Я щасливий ведмідь.
3. Я дуже-дуже симпатичний ведмідь.

— Чудово, — сказав Ведмідь. — Сподіваюся, що я — це я.

І вирушив у подорож.